

Van Gerrit Vermeijden
Aan Dr. Rosman

Rotterdam, 04 mei 2005

Betreft: spontaan voortgangsverslag.

Geachte heer Rosman,

Na ongeveer één jaar na beëindiging van de behandeling door u en Dr. Kramer, even een berichtje, vermits u mij dit toestaat.

Laatste medische keuring door het UWV is, zoals u weet, op 21 september 2004 geweest.

De uitslag van de keuring was beslissing tot prolongatie van de toenmalige situatie, zelfs voordat het verlangde tweede diagnoserapport door hen ontvangen was.

Na een aantal afkoelingsdagen nadien, gaat het allemaal weer redelijk goed. Zoals voorheen gebruik ik af en toe nog wat oxazepam bij bijzondere gelegenheden of bij spanningspieken. Dit in overleg met u en de huisarts.

Deze pieken komen ook voor in mijn huidige "werk", voornamelijk als mijn "cliënten" zich niet aan hun afspraken houden. Ik moet er dan ook niet aan denken van dit werk afhankelijk te moeten zijn. Het feit dat afspraken nakomen voor mij zeer cruciaal is, getuigt het feit dat dit voor mij reden was tot echtscheiding, evenals twee rechtszaken tegen voormalige werkgevers.

Echter toch nog even dit:

Bij Dr. Kramer is er destijds sprake geweest van het feit dat ik me tweede generatie oorlogsslachtoffer voel. Dit gevoel sluimert reeds sedert mijn jeugd, na een aantal opmerkelijke verschillen op het gebied van reageren te hebben geconstateerd tussen mijzelf, en onder andere mijn leeftijdgenoten c.q. mijn omgeving. Echter wetend dat dit lastig is duidelijk te maken, heb ik dit altijd op de achtergrond geschoven.

Dit alles lijkt mij te wijten aan mijn vader's ervaringen in de tweede wereldoorlog in Duitsland (dwangarbeider), waaruit hij, me dunkt, getraumatiseerd is terug gekomen. Ook hij sprak er niet vaak over met anderen, behalve met mij, wetende dat dit toch meestal op onbegrip stuitte.